

Thailandia oso masifikatuta dago. Baina Hego Amerikan, adibidez, gaua iritsi orduko osatura joaten nintzen. Eta gauez atera nahi banuen, beti topatzen nuen norbaiten laguntza. Bakarrik ez nintzen ibiltzen. Rio de Janeiron, esaterako, gazteak joan ohi diren aterpetxe batera joan nintzen eta taldean ateratzen nintzen. Gauez 30 pertsonako taldea ateratzen ginen».

Ikara, benetako ikara, Mozambiken pasatu zuela aitortu du. «Ni nintzen han zegoen turista bakarra, zuri bakarra eta, gainera, emakumea. Dena gaizki. Egunez kaletik nindoa-lau gizonezko atzetik segika nituela konturatu nintzen. Obratan zegoen eraikin batera sartu eta garrasika hasi behar izan nuen laguntza eske. Mozambiken ez nuen nire burua ondo ikusi eta beldurra pasatu nuen».

Fuji kamera txiki batekin agertu da hitzordura, oso kamera diskretua. Azkenaldian kamera horrekin bidaiatzen du, garrantzitsua baita oharkabea pasatzea. «Niretzat oso garrantzitsua da oharkabea pasatzea, jendearen artean lasai ibiltzea, inoren arretarik ez erakartzea...».

Aurretik bidaia eta egin asmo dituen erreportajeak asko prestatuagatik, unean uneko baldintzek eta egoerek agintzen dute beti. Samariarren erreportajearen aurretik Kuban egon zen Iturralde, bertako erlijio gutxituen inguruko lan bat josten. «Etsigarria izan zen. Hilabete bat eman nuen bertan eta 30 argazkirekin bueltatu nintzen. Palestinatik, berriz, 2.000 argazkirekin bueltatu nintzen».

Kubako erreportajeak aho zapore gazi-gozoa utzi zion arren, espero gabeko bidea

egin zuen lan horrek eta Al Jazeera-k erosi zuen. «Nik pentsatuta nuen lan bat egitea Kuban eta ez zitzaidan atera. Beste gauza bat atera zitzaidan. Baina Al Jazeera-ri asko gustatu zitzaion eta erosi egin zuen. Ezin da inoiz asmatu». Hala ere, pozik dagoen arren, buruan dauka beti egin nahi zuen eta egitea lortu ez zuen argazki hori. «Oso exigentea naiz nire buruarekin».

Baffest jaialdiko sariak bul-tzada emango diola uste du, baina estutu ere egingo duela sentitzen du. «Samariarren erreportajearekin gustura geratu naiz eta asmoa dut hurrengo bidaia Iranera egitea. Ideia zehatz baten atzetik noa, oso zaila den proiektu bat dut buruan. Ea lortzen dudana. Noski, maila berdina edo handiagoa eskatu behar diot nire

lanari. Ni berez oso zorrotza naiz nire buruarekin eta orain, sari horrekin, are zorrotzagoa. Berdin edo hobeto egin behar dut. Presio hori badaukat».

Aurtengo Baffest jaialdiak emakume argazkilarien gainean jarri du fokua. «Fotokazetaritzari begiratzen diot nik eta oso-oso emakume gutxi dabil-tza alor horretan. Baina Tolo-sako argazkilaritza taldean ere oso emakume gutxi daude, eta ez dut ulertzen zergatik. Egia esan garrantzitsua da horrela-ko jaialdi batek errealitate hori lehen lerrora ekartzea».

Urrian joan nahiko luke Ira-nera. «Eta, normalean, zerbait buruan sartzen bazait, egin egiten dut. Orain bidaia hori prestatzen ari naiz, informazioa biltzen». •

Amagoia Mujika Telleria

Larruak

Antton Izagirre

Larrua erreferentzia unibertsala dugu. Historian zehar gizatalde

guztiek larrua jarri izan dute jo puntuan, haien sinesmen, errito, tradizio, herri identitate eta gertakari sozialen egikaritze eta gatazka-leku modura. Ez da kolore kontu hutsa izan. Gatazka edota identitate horien lekuko ditugu zulaketak, eskarifikazioak, erdaintzuntza, ablazioa edo erauzketa, gorputz tatuaia eta beste hainbat errito edo ohitura. Askotan sinesmen eta erlijio kontuekin lotu izan ditugun erritoek, fedearekin baino, gizatalde identitatearekin lotura handiagoa izan dute.

Gaurko Mendebaldeko gizartean, horietako asko arbuiatu egin ditugu, menperatze edo gizarte patriarkalaren ikurtzat jotzen ditugulako. Hala ere, larruak hor dirau norberaren erreferentzia bila. Orain, talde ikuskeratik ihes egin eta norberaren erreferentzia pertsonal modura lantzen dugu larrua. Larruaren bidez ez dugu gizataldearekiko erreferentzia bilatzen; alderantziz, indibidualismoa, desberdintasuna, originaltasuna baloratzen ditugu; berezia izatea.

Giza larrua imitatuz munduan aurreratuena omen den “Sophia” robota aurkeztu diguten bitartean, hasiak omen dira giza larruaren azpian gordeleku modura edukiz beteriko memoria txikiak txertatuz gizakiak robotizatzen. Han gordeko omen dira, balio material guztien kodeak; bankuko kontuak, telefono gidak, etxeko giltzak, nortasun agiri pribatuak, segurtasunaren izenean. Larrua, guztiahalduna!

Hori eta gero, euskaraz, jarraituko ote dugu maitasun edota pasioz larrua jotzen, larrua bete jan eta edaten, edo larrutik ordainduko dugu? Ze giza larru? •